

Lis Noer Holmberg (CD):

Den model, socialministeren foreslår her, nemlig at kommunalbestyrelsen skal overtage varetagelsen af de sociale anliggender, kan nok være en positiv ændring, idet man her giver samtlige kommunalbestyrelses- og amtsbestyrelsesmedlemmer mulighed for at tage del i de sociale sager og måske på den måde også nå frem til bedre løsninger. Det er gisninger, for man ved det ikke.

Jeg har bemærket, at man stadig ønsker at beholde børn-unge-udvalget og holde personsager i det hele taget uden for denne ordning. Nu er det jo ikke alle steder, kan jeg forstå, at man har børn-unge-udvalg, men i magistratsbyerne har man børn-unge-udvalg, der netop behandler tvangsfjernelse af børn. Jeg synes, at disse udvalg – jeg sidder i øvrigt selv i sådant et udvalg – fungerer godt.

Jeg synes også, vi skal mærke os, at det helt klart er et tilbud til kommunerne. Man taler om det her, som om det er noget, vi trækker ned over hovedet på kommunerne, altså noget, vi tvinger dem til at gøre. Det er et forsøg, og det synes jeg man må notere sig.

Der er mange ting i dette lovforslag, som vi i CD gerne vil granske lidt mere i. Det synes vi er nødvendigt. Det betyder ikke, at vi ikke er positive over for tanken, men vi må nok gå nærmere ind i forslaget under udvalgsarbejdet.

Kofod-Svendsen (KRF):

Man kan sige, at lovforslaget handler om at give kommunerne en større grad af frihed med hensyn til, hvordan de vil organisere sig, om de fortsat vil have et socialudvalg eller de vil behandle sagerne i større kommunal sammenhæng. Dertil kan man vel sige lidt for og lidt imod, men jeg har hæftet mig ved det, der står nederst på side 9 i bemærkningerne:

»Regeringen finder derfor, at der bør indhøstes flere erfaringer, før de mere følsomme personsager kan behandles i en større forsamling.

Det foreslås derfor, at kommunalbestyrelsen og amtsrådet ikke indtil videre kan træffe afgørelse i personsager på det sociale område.«

Jeg læser de ord sådan, at regeringen selv er lidt nervøs for, at man går for langt, og den nervøsitet deler jeg. Men når man bare har denne frygt i mente, så tror jeg ikke, at der sker de store skader.

Jeg vil altså gerne sætte en stor streg under den frygt, som her er nævnt. Vi kender jo alle sammen til, at følsomme sager ikke skal behandles i store fora, netop af hensyn til det enkelte menneske eller den enkelte familie, som det vil kunne gå ud over.

Med en stærk understregning af dette fra Kristeligt Folkepartis side er vi positive over for at give de frihedsgrader, der lægges op til. Jeg tror, det kan være godt at samordne f.eks. alle sager omkring børn og unge i én forvaltning. Nogle kommuner har jo også taget konsekvensen heraf og lavet en børneforvaltning, hvor skole, fritid, børnetilskud og sociale foranstaltninger er samlet. Det synes jeg der er nogle positive ting i.

Der er en paragraf, som jeg har interesseret mig særligt for, § 16, nr. 2, om svangerskabsafbrydelse eller rettere sagt om rådgivningen i den forbindelse. Efter forslaget skal anmodning om svangerskabsafbrydelse ske til lægen eller til amtskommunen, dvs. til et særligt udvalg bestående af en jurist, en gynækolog og en speciallæge i psykiatri, sådan som jeg har forstået det. Denne sammensætning er vel i sig selv god og velbegrunder, men jeg kan være nervøs for, at det ligesom kan være en flugt fra ansvaret, når man ikke skal gå til sin egen læge. Det kan selvfølgelig også ses positivt: ideen er måske god, hvis man ikke taler særlig godt med sin egen læge.

Men så forstår jeg videre, at lægen ikke selv skal oplyse patienten om hjælpeforanstaltninger, og at vejledning skal ske på patientens anmodning. Er det ikke en stor fejl? Det kan jeg være lidt nervøs over, og det er min frygt, at det kan betyde en yderligere svækkelse af rådgivningen over for den gravide, at man yderligere får forskellige led.

Vi mener, at det er utrolig vigtigt, at der gives en positiv, livsbekræftende vejledning. Efter min mening må både amtsudvalget og lægen være forpligtet til at oplyse om hjælp til at gennemføre svangerskabet. At lægen skal henvise til kommunen om vejledning, bliver næsten for absurd. Man bliver ligesom kastet frem og tilbage. Der skal være sikkerhed for, at den rådgivning, som skal gives, virkelig bliver givet. Det er noget af det, vi vil bore i under udvalgsarbejdet. Jeg har haft lidt vanskeligt ved at se, hvad det betyder i praksis, men på mig virker det, som om man bygger et system op, hvor